

Brinem se za kurikulum

Kurikulum je pojam koji se ovih dana posvuda spominje. U nekim krugovima sa strahopoštovanjem, u nekima s uvažavanjem, a u nekima uz dozu bagateliziranja... no nigdje ravnodušno. Sanjin tata kaže da bismo ga, prema pravilu o preuzimanju latinskih riječi u hrvatski, trebali zvati kurikulum, ali kako u Hrvata nema dogovora o mnogočemu, tako ni s ovim nismo načisto.

Čini mi se da je cjelokupna siva eminenција vrtičkih umova upregnuta u pisanje kurikuluma. To me veseli – ali i plaši... i to iz niza razloga. Čujem da su neki čak nadošli na ideju da unajme vanjskog stručnjaka da im pomogne u traženju kurikuluma. Pa će tako stručnjaci šetati vrtićem i prepoznavati kurikulum unutar soba u kojima dječica nemaju pojma o povijesnom trenutku za obrazovanje, a odgajateljice će sa smiješkom na roditeljskim sastancima obrazlagati roditeljima koristi od njegovog uvođenja.

Sjećam se kako su svojevremeno na cijeni bili dobri tromjesečni planovi, onih dana kad su izašle žute knjige pa su se u određenim krugovima fotokopirali i arhivirali po principu 'dobar plan uvijek je dobrodošao'. Ta je distribucija toliko dobro išla da mi je čak jednom ponuđen dobar plan za stariju grupu – ni više, ni manje nego – moj! To je jedan od razloga zašto se brinem

za kurikulum. Iako ima mnogo razina kurikuluma – od preporučenog, propisanog, izvedbenog, implicitnog... – ja se nekako najviše bojim prepisanog.

Prošle godine na faksu se puno raspravljalo o tek donesenom Nacionalnom kurikulumu. Očekivalo se da u timovima o znakovitu dokumentu raspravljamo, seciramo ga i uviđamo promjene u odnosu na aktualnu praksu te da ga naposljetku tumačimo koristeći stečena akademska znanja i svoju već zrelu praksu. I tada sam se isto počela brinuti (već drugi put)... Jer mnogi su bili stava da je to sve isto, da mi ionako to sve već radimo. Budući da provodim puno vremena na terenu, znam da je previše mjesta gdje će kurikulum nastajati po onoj staroj krilatici: Papir trpi sve.

No brine me i tko će dati zeleno svjetlo kurikulumu vrtića? Koliko će odgajateljici sudjelovati u njegovoj izradi? Iako mnogi od kurikuluma bježe kao vrag od tamjana i smatraju se sretnicima svi oni koje je zaobišlo pisanje istog, pitam se kako će ga provoditi ako nisu sudjelovali u njegovu stvaranju i tko je najkompetentniji za taj posao? Jesam li spomenula da se brinem i za žutu knjigu? Je li ona dovoljno fleksibilna da prihvati kurikulum? Ima li potrebnu dubinu, širinu i visinu da u nju stane cijeli novi pristup ili će se tiskati posve

nove knjige, možda neke druge boje, s novim naslovima? Ja bih voljela da ostane žuta kako bih je u sveopćem šarenilu vrtičkih stvari – mogla naći. Osim svega, mislim da nam svima (ravnateljima, pedagogima, odgajateljima) treba edukacija kako uvoditi kurikulum u vrtić, i to takva koja će konkretno objasniti što se od svih nas očekuje i koja će naglasiti potrebu osnaživanja odgajateljske autonomije. Važno je da se to dovoljno puta naglasi jer ovaj nam je dokument omogućio da ozakonimo vlastitu kreativnost u poučavanju. Dok se to ne dogodi, mislim da će na snazi i dalje biti plan i program s novim imenom.

U mom je vrtiću od ove jeseni štošta novo: novi kurikulum, nova ravnateljica, nova tajnica, nova djeca u grupi, novi roditelji... i mi stari koji ćemo se tome prilagođavati – netko bolje a netko lošije. Možda bi bilo bolje da nam novi budu još i namještaj, oprema i sredstva za rad, ali vjerojatno bi to bilo previše novih stvari u jednoj pedagoškoj godini. Moja bi Biserka na ova zbivanja rekla da se previše brinem – ali što mogu kad sam takva, brižna čak i za kurikulum.

Veliki zagrljaj,
vaša Bojana